

**REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
SLAVONSKI BROD**

URED PREDSJEDNIKA

Poslovni broj: 12-Su-16/11

Slav. Brod, nadnevak 17. listopada 2011. god.

Centar za mir, nenasilje i ljudska prava

OSIJEK

Trg A. Šenoa 1

PREDMET: Dostava presude

Veza Vaš broj: 177/11

Povodom Vašeg traženja od 104. listopada 2011. godine, broj gornji, dostavlja
Vam se presuda broj K-12/01-109

S poštovanjem.

Ovlašten obavljati poslove sudske uprave

SUDAC

Zlatko Mirković, v.r.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
SLAVONSKI BROD

K-12/01-109.

PRESUDA

Županijski sud u Slavonskom Brodu u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Jadranke Đaković predsjednika vijeća, suca Mirka Svirčević i Zlatka Pirc članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Biljane Boček, u kaznenom predmetu protiv I. osuđenika **JANKA RADMANOVIĆA i dr.**, zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, nakon održane glavne i javne rasprave dana 1. lipnja 2011. godine u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika SlavonSKI Brod Stjepana Haramustek, branitelja I. – II. osuđenika Ivanke Dugandžić i Tomislava Skutari, odvjetnika iz Slavonskog Broda, istoga dana objavio i

presudio je

Protiv

I. os. **JANKA RADMANOVIĆ**, [REDACTED]

[REDACTED] osuđivan,

II. os. **RADISAVA STOJANOVIĆ**, [REDACTED]

[REDACTED] osuđivan,

Temeljem čl. 508. st. 3. Zakona o kaznenom postupku (dalje ZKP, NN 152/08.)

u cijelosti se ostavlja na snazi presuda Okružnog suda Požega od 25. listopada 1993. godine broj K-82/91-31. kojom su I. os. Janko Radmanović i II. os. Radisav Stojanović oglašeni krivim zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina svaki.

Na temelju čl. 122. st. 4. ZKP (NN 110/97, 27/98, 58/99, 112/99., 58/02., 115/06.) osuđenici se u cijelosti oslobađaju obveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 1. toč. 1. – 7. Zakona.

Obrazloženje

Rješenjem vijeća ovog suda br. K-12/01-55. (Kv-2/10.) od 2. veljače 2010. godine na zahtjev državnog odvjetništva temeljem čl. 504. st. 2. ZKP (NN 152/08.) dopuštena je obnova kaznenog postupka protiv os. Janka Radmanović i dr. osuđenih pravomoćnom presudom Okružnog suda u Požegi broj K-82/91-31. od 25. listopada 1993. godine na kaznu zatvora u trajanju od po 15 (petnaest) godina svaki, zbog počinjenja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Na glavnoj raspravi određenoj u smislu čl. 507. st. 3. ZKP (NN 152/08.) tijekom dokaznog postupka ispitani su svjedoci Frano Piplović (702 – 705 spisa), dr. Jozo Meter (736 – 737 spisa) i Ivica Petrić (752 – 753 spisa), zatim su uz suglasnost stranaka temeljem čl. 331. st. 1. toč. 4. ZKP pročitani zapisnici o prijašnjem ispitivanju svjedoka i to: ošt. Marice Miloš, Ivana Krmpotić, umrlog Aleksandra Biljčević (475 spisa), Verice Skoko, Marije Terzić, Eve Vladić, Milana Resanović, Marije Dorić, ošt. umrlog Ivana Babić (475 – 476 spisa), ošt. umrlog Drage Vidaković, ošt. Marije Kovačević, Zlate Stanišić, Vesne Samardija, Darinke Marcegović, Marije Blajer, Antuna Luketić, Vlaste Popović, Ivana Kulić, Ekrema Muharem, Željke Vukojević, Zdravka Luc, Viktora Ljubetić, Duška Topić, Milana Cvijanović, umrlog Radisava Ljubičić, Zvonka Požgajčić, Ante Ergović, Josipe Relić, Violete Kordić, Šime Krajina, Ivana Pletikosić, Dragice Matić, Aleksandra Marković, Stjepana Lozuja, Vlatka Vlahović, Zore Kolarević, Rajka Svilar, Pave Mikić, Ružice Brkić, Radojke Luje, Ante Čulić, Miroslava Vuković, Dušana Dolić (476 – 477 spisa), Milana Bajić, Vladimira Vukušić, Darka Paun, Ivana Mataić, Zdravka Jurković, Vesne Ljubišić, Željka Mikić, Antuna Janković, Bosiljke Vujković, Stjepana Banovac, Mare Čulić, Marice Čičak, Mijata Jukić, Gordana Bodrožić, Dragutina Opačak, Ivke Jerković, Josipa Neličić, Mitre Ferić, Stipe Brnatić, Marije Marinić, Ivke Matić, Anđelka Gabrić, Pere Vladisavljević, Bože Koverlica, Drage Bašić, Slavice Brinzej, Zorice Čornaković (478 spisa), Jelene Jurišić, Josipa Suhecki, Mate Kurtušić, Nike Lučić, Željka Brkić, Slavka Bencun, Marije Jona, Zlatka Mutina, Miroslava Kupić, Jelene Babij, Marije Kruljac, Vesne Melvan, Aleksandra Marković, Neše Jović (479 – 480 spisa), Ane Mihailov, Gajo Stojanović, Osmana Redžić, Stojana Borojević, Željka Todić, Zdravka Vasić, Vljaka Gošić, Anđelka Nosović, Mirsada Selimbegović, Srđana Vidaković, Nikole Antić, Danila Todorović, Nikole Jaredić, Dragana Jović, Josipa Šajgaji, Negoslava Đorđević, Beudina Brkić, Andrije Mešter, Borisa Pavičević, Nenada Đukić (481 spisa), Pere Martinović, Josipa Dokuzović, Anke Kovačević, Josipa Kolakovski, Marka Pavelić, Mirjane Čaldarević (482 spisa), umrlog Borislava Bešlić, Vinke Vurzberg, Vere Tomas, Vladimira Štefanek, Adama Beratović, Milice Pejčić (483 spisa), te nalaz sa mišljenjem vještaka medicinske struke dr. Željka Banošić o nastalim tjelesnim ozljedama oštećenika (494 spisa).

Pročitani su zapisnici o uviđaju sačinjeni 17. 9. 1991. godine (list 157 – 176), prijedlog za deblokiranje objekata komande gamizona Slav. Brod od 15. rujna 1991. (list 177), dopis Kriznog štaba SO Slav. Brod od 15. rujna 1991. godine (list 178), predodan je izvod iz dnevnika straže u Bukovlju (list 179), video zapis i fotoelaborat broj KU 707/91. sačinjen povodom oštećenja civilnih objekata u Slav. Brodu nastalih borbenim djelovanjem, fotokopija natpisa u Brodskom listu (list 206 – 207), plan grada (list 298 A), zapisnik sastavljen dana 18.9.1991. o izvidu štete na objektima ul. Gupčeva (list 352 – 353), pregled nastalih ratnih šteta u razdoblju od 15/16. rujna do 15. studenoga 1991. godine (list 457- 458), zatim dopis komisije za procjenu ratne štete od 29. rujna 1993. godine (485 spisa), dopis Okružnog suda Požega od

29. rujna 1993. sa dopisom Medicinskog centra od 12. listopada 1993. (489 – 490 A spisa), podnesak os. Radmanović (585 – 587, 658 spisa) i dokumentacija priložena na (713 – 714 spisa).

Temeljem čl. 331. st. 1. toč. 1. ZKP pročitani su zapisnici o ispitu nedostupnih I. – II. osuđenika ispitanih kao okrivljenika dana 19. rujna i 7. listopada 1991. godine (list 71 – 75, 191 – 194).

Na temelju čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbijen je kao nevažan prijedlog branitelja I. – II. osuđenika za provođenje dokaza balističkog vještačenja radi utvrđivanja mogućeg utjecaja borbenog djelovanja sa područja Bosne na intenzitet razaranja u Slav. Brodu, imajući u vidu činjenice utvrđene do tada provedenim dokazima.

Nakon ocjene provedenih dokaza u smislu čl. 351. st. 2. ZKP sud je utvrdio da su I. – II. osuđenici počinili kazneno djelo iz čl. 120. OKZRH na način utvrđen u izreci pravomoćne presude Okružnog suda Požega od 25. listopada 1993. godine broj K-82/91-31. (499 – 514 spisa), pa je odlučeno kao u izreci temeljem čl. 508. st. 3. ZKP (NN - 152/08.) tako da je ovaj sud u odnosu na I. – II. osuđenike navedenu presudu u cijelosti ostavio na snazi i to iz slijedećih razloga.

Svjedok dr. Jozo Meter (736-737 spisa) bio je Predsjednik ratnog predsjedništva tadašnje Općine Slav. Brod jer je za područje te općine proglašeno ratno stanje, a ujedno i dopredsjednik Kriznog štaba ustrojenog 28. srpnja 1991. godine čiji je predsjednik bio Frano Piplović (720 – 705 spisa), dok je Ivo Petrić (752 – 753 spisa) bio zapovjednik obrane tadašnje općine.

Iz iskaza navedenih svjedoka proizlazi da su na području tadašnje općine bile u tijeku pripreme za obranu imajući u vidu političku situaciju u Republici uključujući događaje na Plitvicama i pogibiju policajca Josipa Jović, masakr redarstvenika u Borovom Selu, a posebice Naredbu Vrhovnog zapovjednika oružanih snaga i Predsjednika RH o blokadi kasarni JNA sprječavanjem njihovog snabdijevanja energentima i komunalnim uslugama (voda, struja, PTT usluge), a sve to u cilju mirnog razrješenja nastale situacije.

U tu svrhu čitane su poruke sa Hrvatskog radija, stavovi Vlade RH kojim su pozivani vojska i časnici da se mimo predaju, a razglas je postavljen u blizini vojarnice na zgradi tadašnje Općine i vođeni su pregovori predstavnika općinske vlasti i ZNG-a sa komandom garnizona, što potvrđuju svojim iskazom gore navedeni svjedoci, posebice Piplović i Petrić, jer navode da su se učestalo i gotovo svakodnevno sastajali se sa os. Radmanović u zgradi općine razmatrajući nastalu situaciju.

Svjedoci su posebno istakli značaj neposredne blizine tadašnje BiH i snaga JNA zbog čega je u svrhu organiziranja obrane ustrojena kontrola ulaska u grad („akcija most“), da bi se na takav način na ovom području spriječilo gomilanje oružja i rezervista jer su upućivani u pojedine vojarnice umjesto „mlade vojske“ koja je okončala odsluženje vojnog roka.

Potrebno je ukazati i na značaj položaja tadašnjeg garnizona JNA koji je vidljiv iz priloženog plana grada (list 298 A), jer se vojarna nalazila u neposrednoj blizini sjedišta grada tako da se jezgro samog grada i njegov centar nalazio istočno od vojarnice odijeljen samo cestovnom prometnicom (tadašnja Ul. Đure Salaja), dok su objekt RK „Vesna“, zgrada tadašnje Skupštine općine sa parkiralištem i stambeni objekti (npr. neoboder u Ul. P. Krešimira IV kbr. 2) nalazili preko puta vojarnice sa druge strane te prometnice. Na sjeveru i zapadu od vojarnice nalazila se gradska cjelina koja je graničila neposredno sa ogradom vojarnice (igralište, objekt

SD „Klasije“, dom zdravlja Plavo polje, dječji vrtić „Pčelica“, OŠ „Mika Babić“ itd.) i upravo zbog takvog položaja vojame postavljani su punktovi u njoj blizini u vidu vozila čija je uloga bila zapriječiti eventualna kretanja u smjeru grada, a kod zgrade Općine kopani su rovovi čija je uloga prema pojašnjenju svjedoka Piplović bila više psihološke prirode kako u odnosu na građane tako i pripadnike JNA u vojarni, jer ti rovovi nisu bili pogodni za skrivanje.

Sličnu funkciju imali su i tenkovi proizvedeni u tvornici „Đuro Đaković“ jer snage ZNG-a za njih nisu imale municiju, tako da su ti tenkovi služili samo za zaplašivanje.

Na temelju navoda obrana I. – II. osuđenika sud je utvrdio da je os. Radmanović postao zapovjednik vojarne 1. rujna 1991. godine i bio je na toj dužnosti sve do 16. rujna ujutro kada je oko 9,00 sati smijenjen naredbom generala Jankovića iz zapovjedništva u Tuzli i njegovu dužnost preuzeo je II. os. Stojanović sve do predaje vojame istoga dana oko 18,00 sati, tako da se radilo o kraćem vremenskom trajanju njihove dužnosti zapovjednika, međutim prema utvrđenju ovog suda ta okolnost nije bila od značaja za kaznenopravnu odgovornost I. – II. osuđenika na način utvrđen izrekom pravomoćne presude.

Naime, iz obrane oba osuđenika posebno os. Radmanović proizlazi da su kao zapovjednici i starješine zajedno sa pripadnicima vojske u dovoljnoj mjeri bili obaviješteni o aktualnoj političkoj situaciji, uključujući i stavove lokalne civilne i vojne vlasti sa kojima je os. Radmanović učestalo kontaktirao, što se odnosi i na zahtjev za predaju vojame koji je upućen komandi dana 15. rujna 1991. godine (list 178) na koji način su bili upoznati sa mogućnosti borbenog djelovanja oružanih snaga RH, što se odnosi i na os. Stojanović koji je bio njegov zamjenik i ujedno zadužen za moralno politički odgoj.

Nije bilo dvojbeno da su osuđenici imali mogućnost telefonske veze sa neposrednim zapovjedništvom u Tuzli, pa tako os. Radmanović pojašnjava da je nakon preuzimanja zapovjedništva nastavio sa započetim aktivnostima prethodnih zapovjednika na obrani kasarne (u pogledu sredstava, rasporeda čete i naoružanja), uz kontrolu, sugestije i naredbe pretpostavljene komande, kao i primjedbe koje su se odnosile na pitanje nedovoljnog korištenja mina i eksplozivnih sredstava na sektorima koje je bilo teže braniti, jer je pretpostavljena komanda imala svoju koncepciju obrane i na takav način sugerirala im je raspored oružja, mina i eksploziva.

Unatoč tome što je os. Radmanović učestalo kontaktirao sa predstavnicima lokalne civilne i vojne vlasti, prema utvrđenja ovog suda u njegovim postupcima kao zapovjednika vojarne nedvojbeno je došlo do izražaja opredjeljenje za „ratnu opciju“, jer u dopisu – „predlogu za deblokiranje...“ od 15. rujna 1991. godine koji je uputio Kriznom štabu kao komandant i zapovjednik (list 177), otvoreno ukazuje na mogućnost nastupanja teških posljedica za građane i grad Slav. Brod i deblokadu kasarne od pretpostavljene Komande, ukoliko se situacija ne razriješi na neki „miroljubiviji način“.

Pored toga, os. Radmanović kao predstavnik vojne komande nije osporio relevantnost podatka iz bilježnice uhvaćenog starješine Gaje Stojanova u kojoj je bilo navedeno da će se iz jednog od topova u kasarni pucati na obližnji neboder radi neutraliziranja snajperista iako u planu obrane nije bilo predviđeno djelovanje snajperista, jer su oni prema stavu komande s tog nebodera vršili izviđanje kasarne, dok iz iskaza os. Stojanović proizlazi da je os. Radmanović neposredno prije smjene tražio pomoć od generala Jankovića, što sve zajedno svjedoči u prilog njegovog dosljednog stava u obrani vojarne.

Što se tiče os. Stojanović, on sam priznaje da je preuzimanjem zapovjedništva dana 16. rujna 1991. godine oko 9,00 sati u skladu sa zapovjedi nastavio sa obranom vojarne

na način da u konceptu obrane nije ništa mijenjao, međutim u prilog njegovom odlučnom stavu „u toj obrani“, dakle u borbenom djelovanju na inkriminirani način, ponajbolje svjedoči zatečeni izvod iz dnevnika straže tadašnjeg skladišta oružja teritorijalne obrane u Bukovlju, komandira Predraga Cvijetić, iz koga proizlazi da je „KIK Stojanović R tj. os. Stojanović u činu kapetana I. klase naredio da se otvore svi magazini i pripreme za miniranje i paljenje“ (list 178), a u prilog tome svjedoče i iskazi Piplovića i Petrića, jer opisuju da su u tom skladištu zatekli razvučene štapine nakon što je skladište predano mimim putem oružanim snagama RH od strane komandira Cvijetić, pa je tako isključivo njegovom pribranošću spriječeno razaranje velikih razmjera kao i ugroza života civilnog stanovništva. Konačno nije bilo dvojbeno da je os. Stojanović na dužnosti zapovjednika bio sve do predaje dana 16. rujna 1991. godine oko 18,00 sati.

Na temelju iskaza zapovjednika obrane Petrić koji je nakon predaje ušao u vojarnu, utvrđeno je da je u krugu vojame bila organizirana kružna obrana očito prilagođena konfiguraciji vojarnje, tako da su oružane snage bile raspoređene u svim dijelovima i sa svim raspoloživim oružjem, ukopani u rovove i zato pripremljene obrambene objekte, a prema stanju i izgledu zatečenog oružja (čahure i čađave cijevi) poblize označenog u izreci pravomoćne presude pouzdano je za zaključiti da se iz toga oružja pucalo.

U prilog navedenom svjedoči i iskaz ravnatelja škole „Mika Babić“ i povjerenika za kulturu J. Dokuzović (482 spisa), koji je također nakon zaposjedanja vojarnje došao u njen krug i zatekao na borbenom položaju top i ostalo prethodno navedeno oružje začađenih cijevi, a u blizini sanduke od granata.

Iz iskaza svjedoka pripadnika JNA u vojarni u Slav. Brodu, A. Mihailov, G. Stojanović, Ž. Todić, O. Redžić (481 spisa) također proizlazi činjenica prethodne pripremljenosti vojarnje za obranu i borbeno djelovanje primarno od strane os. Radmanović, „svatko je znao svoje mjesto u jedinici“, uz izdavanje usmenih naredbi, a tijekom borbe i za pregrupiranje sa različitih položaja, glavna kapija, bedem prema mostu, rezervna kapija itd., pa tako svjedok Todić opisuje da je kritične noći stupio u telefonsku vezu sa I. – II. osuđenima kao zapovjednicima vojarnje.

Međutim za iskaze tih svjedoka karakteristično je da negiraju bilo kakvu naredbu za borbeno djelovanje na inkriminirani način, pa tako iskazuju o pucanju u zrak iz straha, povremenom ispaljivanju projektila, primarno na položaju kod glavnog ulaza u vojarnu, međutim negiraju intenzivnije borbeno djelovanje uključujući i uporabu beztrajnog topa, ručnih bacača i dr., što je u potpunoj opreci sa iskazima svjedoka građana Slavonskog Broda i materijalnim dokazima o nastaloj šteti velikih razmjera na civilnim i gospodarskim objektima, tako da sud u tom dijelu nije poklonio vjeru svjedočenju pripadnika JNA.

Na temelju provedenog dokaznog postupka i ocjene izvedenih dokaza sud nije prihvatio osnovanim tvrdnju podnositelja zahtjeva da su I. – II. osuđenici kritične prilike zapovijedali s namjerom ne pucanja, jer je to suprotno pregledanom video zapisu o nastaloj šteti na civilnim i gospodarskim objektima, zatim zapisniku o očevidu sa fotoelaboratom sačinjenim povodom inkriminiranog događaja sa priloženim izvješćima o nastaloj šteti velikih razmjera na različitim civilnim objektima poblize označenim u izreci pravomoćne presude, koji se prema podacima navedene dokumentacije i priloženom planu grada pretežito nalaze u neposrednoj blizini tadašnje vojarnje, tako da su najintenzivnija razaranja nastala upravo na dijelovima objekata okrenutim prema vojarni od kuda je uslijedilo intenzivno djelovanje borbenim sredstvima tijekom inkriminiranog događaja, uslijed zapovijedanja I. – II. osuđenika.

U prilog tome svjedoče iskazi građana Slav. Brod nastanjenih u blizini vojarnje posebice u neboderu u Ul. P. Krešimira IV kbr. 2 (deset katova sa dva ulaza) M. Resanović, M. Dorić, V. Samardžija (475 – 476 spisa), M. Kruljac, J. Jurišić (479 – 480 spisa) čiji stanovi gledaju na vojarnu i znatno su bili oštećeni sve do potpune opožarenosti uslijed čega su oštećeni i stanovi njihovih susjeda svjedoka Ž. Vukojević, V. Ljubetić (476 – 477 spisa), G. Bodrožić (478 spisa), zatim iskazi građana nastanjenih u tadašnjim ulicama I. Senjuga, I. Krndelja i I. L. Ribara, M. Cvijanović (476 – 477 spisa), J. Suhecki, N. Lučić, Ž. Brkić, M. Jona, S. Bencun (479 – 480 spisa) i dr. nastanjenih u objektima okrenutima prema vojarni i glavnom ulazu u istu.

Pored sukladnih iskaza o nastaloj materijalnoj šteti, imenovani također svjedoče da su uslijed borbenih djelovanja iz vojarnje bili prisiljeni napustiti stanove koje su zaključali, tako da je neosnovana tvrdnja os. Radmanović da su u tim stanovima bili naoružani pripadnici Hrvatske vojske koji bi na takav način borbeno djelovali prema vojarni, dok je odlazak stanovništva u sklonište ili kod rodbine zacijelo spriječilo njihovo intenzivnije stradanje, imajući u vidu blizinu vojarnje, te obim i intenzitet razaranja civilnih objekata.

Svjedok M. Pavelić rukovoditelj hotela „Park“ posvjedočio je o oštećenjima nastalim na zapadnoj strani objekta okrenutoj obližnjoj vojarni, kao i M. Čaldarević poslovođa trgovine „Bambi“ za navedeni objekt, ravnatelj doma kulture I. B. Mažuranić P. Martinović iskazao je o opožarenom stanu obitelji domara Jurišić, smještenom na sjeverozapadnom dijelu toga objekta, dakle okrenutom prema vojarni (482 spisa), dok je ravnatelj gradskih vrtića V. Štefanek, uključujući i objekt „Pčelica“ pored vojarnje, također potvrdio podatke dokumentacije o nastalim oštećenjima na južnoj strani objekta koji je okrenut vojarni.

Na temelju medicinske dokumentacije tadašnjeg Medicinskog centra Službe za kirurške bolesti u Slav. Brodu o zadobivenim ozljedama civila dana 15./16. rujna 1991. godine (489 – 490 A spisa) i nalaza sa mišljenjem vještaka medicinske struke dr. Ž. Banošić (494 spisa) ovaj sud je utvrdio da su oštećenici pobliže navedeni u izreci pravomoćne presude u inkriminiranom događaju zadobili opisane ozljede, a okolnost što je izostalo ozljeđivanje većeg broja osoba sa težim posljedicama uključujući i smrtnu na što se također poziva podnositelj zahtjeva, prema mišljenju suda nije u uzročno posljedičnoj vezi sa inkriminiranim postupanjem I. – II. osuđenika već isključivo efikasne organizacije Kriznog štaba koji je bio zadužen za sigurnost civila, pa na takav način izostanak težih posljedica nije mogao biti od bitnog značaja za krivnju I. – II. osuđenika.

Imajući u vidu da su osuđenici bili časnici JNA i visoko vojno obrazovani profesionalni vojnici na dužnosti zapovjednika vojarnje, na takav način po svemu su bili obučeni o pravilima ratnog i međunarodnog prava, što se odnosi i na njihovu odgovornost kao zapovjednika za poduzete aktivnosti vojnih postrojbi kritične prilike kako u obrambenom tako i napadačkom djelovanju. Nakon upućenog ultimatumu zapovjednika oružanih snaga RH bili su svjesni da će doći do borbenog djelovanja oružanih snaga, međutim izostala je predaja vojarnje prethodno pripremljene za borbeno djelovanje kao što je to učinjeno nakon 23 sata sukoba, što nesumnjivo svjedoči da su zapovjednici imali mogućnost predaje na koji način bi otklonili svoju odgovornost zapovjednika ili su u suprotnom obranu vojarnje bili dužni organizirati tako da ne krše naprijed navedena pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba, što je u konkretnom slučaju izostalo.

Međutim I. – II. osuđenici oglušili su se na pozive legalnih organa RH i kao pripadnici bivše JNA i zapovjednici naredili su borbeno djelovanje na način opisan u izreci

pravomoćne presude tj. otvaranje vatre iz sveg raspoloživog naoružanja na pojedine dijelove grada, dakle bez odabira cilja što su određeni časnici i vojnici izvršavali, pa je upravo uslijed takvog činjenja i postupanja prouzročeno uništenje imovine velikih razmjera.

Na takav način neosnovana je tvrdnja o nekakvoj opravdanoj obrani kasame s namjerom ne pucanja, jer je to u suprotnosti sa prethodno izloženim iskazima svjedoka građana Slav. Broda i materijalnim dokazima o nastaloj šteti velikih razmjera, na koji način je za zaključiti da se radilo o svjesnom rušilačkom djelovanju oružanih snaga JNA ni po čemu opravdanom, dakle protupravnom i samovoljnom, a uslijed zapovijedanja I. – II. osuđenika čime je pogođena jedna urbana cjelina, dakle grad Slav. Brod i njegovo civilno stanovništvo, dok je na imovini nastala šteta velikih razmjera, na koji način osuđenici su i prema utvrđenju ovog suda svojim zapovijedanjem na način pobliže opisanim u izreci pravomoćne presude, postupali suprotno odredbama Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine, jer su kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanih sukoba naredili da se izvrši napad bez izbora cilja, kojim je pogođeno civilno stanovništvo i protuzakonito i samovoljno uništavala se u velikim razmjerima imovina, čime su osuđenici počinili kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH kako je to utvrđeno i izrekom pravomoćne presude Okružnog suda Požega od 25. listopada 1993. godine, broj K-82/91-31., tako da se nisu stekli uvjeti za njihovu osudu po blažem zakonu, pa je citiranu presudu valjalo u cijelosti ostaviti na snazi, što se na takav način odnosilo i na odluku o izrečenoj kaznenoj sankciji osuđenima, pa je odlučeno kao u izreci temeljem čl. 508. st. 3. ZKP (NN 152/08.).

Ovaj sud odbio je prijedlog obrane za provođenje dokaza balističkog vještačenja radi utvrđivanja utjecaja borbenog djelovanja sa područja Bosne na intenzitet razaranja u Slav. Brodu, imajući u vidu prethodno obrazložene okolnosti inkriminiranih zbivanja 15. i 16. rujna 1991. godine i zapovijedanja I. – II. osuđenika, te njihovo saznanje da će pod inkriminiranim okolnostima, a uslijed vojno organizacijske povezanosti vojarne u Slav. Brodu i neposrednog zapovjedništva na području BiH uslijediti borbeno djelovanje jedinice tuzlanskog Korpusa sa bosanske strane koja im je poslana kao pomoć, na što su sve svojim zapovijedanjem na takav način pristali, pa je bez osnova problematizirano pitanje mogućih posljedica toga borbenog djelovanja.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP osuđenici su u cijelosti oslobođeni obveze naknade troškova kaznenog postupka imajući u vidu da su u mirovini, pa bi plaćanjem istih bila ugrožena njihova svakodnevna egzistencija.

U Slavonskom Brodu, 1. lipnja 2011. godine.

ZAPISNIČAR:

Biljana Boček, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Jadranka Đaković, v.r.

NAPUTAK O PRAVU NA ŽALBU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u 4 istovjetna primjerka, Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu.

Službenost ovog opravka s izvornikom obje

Budska pisarnica